ANUL XII. No. 1305 — 8 PAGINI 6 LEI — Vineri 16 Martie 1934

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon direcţie 3.26.60

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI.
Directori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon redacţie şi provincie 3.26.69
Telefon administraţie 3.26.60

Cercul atletic Voevodul Mihai rămâne fără teren

Asociaţia funcţionarilor municipiului scoate din drepturi un club merituos, pentru a-şi lărgi cadrul ei de activitate

Am arătat în numărul trecut că terenul Romcomit, pe care-l împărţeau de o bună bucată de vreme cele două cluburi divizionare Juventus şi C. F. R., a fost sustras folosinţei sportive a acestor grupări, pentru a se putea începe primele lucrări ale „Cetăţii Universitare". Şi am arătat totodată, că toate insistenţele depuse de aceste cluburi pentru executarea lucrărilor fără stânjenirea activităţii lor sportive, au fost zădarnice, pentrucă facultatea de drept din cadrul „Cetăţii Universitare" necesitând construcţii vaste, terenul Romcomit urmează să adăpostească pe toată întinderea lui mari cantităţi de materiale Capitala va avea aşa dar un teren mai puţin, tocmai în perioada când desvoltarea footballului impunea o politică de augmentare şi de înzestrare a terenurilor în fiinţă. Pe lângă aceasta, două cluburi cu merite reale în evoluţia footballului românesc, rămân într'o situaţie din cele mai critice, fără posibilitate de a-şi continua în condiţiuni modeste chiar, activitatea lor sezonieră.

O ALTA LOVITURA

Dacă Romcomitul se desfiinţează pentru a se putea începe construcţia „Cetăţii Universitare", de a cărei utilitate nu se îndoeşte nimeni, nu tot aşa stau lucrurile cu quasi excluderea de pe terenul său a merituosului club Voevodul Mihai, care desfăşoară o fecundă activitate de ani de zile în cartierul Bellu, pe un teren cedat şi amenajat de către primăria Sectorului III Albastru. După Juventus şi C. F. R., iată un alt club bucureştean rămas să-şi vadă de treabă pe unde o putea şi cum o putea.

De data aceasta însă, clubul nou năpăstuit nu este stânjenit în activitatea sa, pentru a face loc cine ştie cărei opere de interes general. Ci pentru a da posibilitate unei asociaţii sportive particulare cu rude la Erusalim, să-şi instaleze acolo corturile, pe cari, dela o vreme, le-a întins în aproape toate colţurile Capitalei.

«ASOCIAŢIA FUNCŢIONARILOR MUNICIPALI»...

Şi acum iată despre ce este vorba. Câţiva funcţionari dela primăria municipiului s'au hotărît într'o bună zi să facă sport. Şi s'au gândit totodată la mijloacele cele mai practice pentru ca noua lor îndeletnicire să fie cât mai comodă cu putinţă şi, bineînţeles, să dea roade cât mai fecunde... A luat astfel fiinţă o asociaţie sportivă a funcţionarilor municipali, în care slujbaşii de tot felul ai acestei instituţii erau chemaţi să facă sport în condiţiuni civilizate. In acest scop trebuiau obţinute anumite avantagii din partea primăriei municipiului, care a fost în cele din urmă câştigată pentru ideea sportivă. Şi astfel, în bugetul respectiv s'a rezervat asociaţiei sportive a primăriei un capitol foarte important, după care au urmat şi primele înzestrări cu... material de sport.

(Continuarea în pag. V-a)

Noua situaţie a tennis-ului românesc

Construcţia Facultăţii de Drept distruge terenurile de tennis de pe bulevard. Care-i situaţia la Tennis Club. Sportul alb, serios ameninţat. Şi federaţia?

Pe unul din bulevardele cele mai frecventate ale Capitalei noastre, în faţa unui minister şi cu linie de tramvai la ferestrele sălilor de curs, s'a început construirea localului Facultăţii de Drept, o părticică doar din totul pompos intitulat «Cetatea Universitară».

Nu ştim dece, când am auzit prima oară de acest titlu «Cetate Universitară», am avut o impresie de măreţ, de puternicie mândră şi izolată, între zidurile căreia să se plămădească, sub cer senin, planuri şi energii pentru viitor, să clocotească entuziasm tânăr şi curat pentru prezent. Vedeam parcă, departe de forfoteala meschină a străzii şi a cafenelii, un loc deschis, cu grădini, terenuri de sport, săli luminoase şi înalte case cu odăi confortabile. Un orăşel cu viaţa lui proprie, în care tânărul venit să-şi înalţe sufletul şi să-şi lumineze mintea, să poată sta toată ziua, în care să poată locui cu trupul, ca şi cu gândul...

Evident, ne înşelasem.

Cetatea Universitară nu este aceasta. Este — sau, mai bine spus, va fi — o adunătură de case, mai mari sau mai mici, făcute în stiluri diferite, din pungi diferite, în timpuri diferite. Nu pusă în aer curat, ci înfiptă în mijlocul unui oraş cu deficienţă municipală, la câţiva metri de cinematografe cu Jean Harlow şi de calea Victoriei cu samsari şi unguroaice.

Ei, dar cei mari au hotărât.

Cei mici, să se supună.

Şi să sufere...

La acest ultim paragraf, se înscriu, în primul rând, jucătorii de tennis din urbea ce va avea Cetate Universitară.

TERENURI CARI DISPAR

Intr'adevăr, pe locul pe care târnăcoapele au intrat în acţiune, se aciuaseră — speriate ba că se face gară, ba piscină cu vârtejuri, ba primărie — o sumedenie de terenuri de tennis. Douăzeci şi trei la număr. Impărţite între cinci cluburi.

Aceste terenuri, în ultimii ani, luaseră o importanţă considerabilă. Mai ales de când unele mici frecături cu Tennis-Clubul, relegaseră câţiva jucători de valoare pe teritoriul de exil din jurul «Romcomit»-ului.

Azi cea mai mare parte din aceste terenuri dispare. Cu ele, secţia de tennis a Şcoalei Politehnice; clubul «Doherty» ţinut, în sudoarea frunţii, de bătrânul Aurică; secţia de tennis a clubului Juventus; în sfârşit, Sportul Studenţesc pierde şi el două terenuri.

CE DEVIN JUCATORII?

Ce vor face membrii acestor cluburi?

Problema este dublă.

Printre ei sunt jucători de valoare. O categorie. Apoi începători, mazete, cetăţeni cari fac sport drept doctorie prescrisă de doctor, etc. A doua categorie.

Pentru primii, lucrul nu este chiar atât de tragic. Vor înghiţi câteva hapuri, vor reveni asupra unor cuvinte, îşi vor revizui unele atitudini şi... vor juca la Tennis-Club.

Dar cei din a doua?

Cu cea mai mare bunăvoinţă, Tennis-Club-ul — revenim mereu la el, căci e singurul club care mai rămâne — nu-i poate primi pe toţi. Atunci?

SOLUŢII

Fără îndoială, sunt soluţii.

Prima, ar fi construirea de noui terenuri. Loc, slavă Domnului, pare a fi destul. Rămâne de văzut dacă rentează. Şi, personal, ne îndoim, după o convorbire avută cu Aurică şi după constatarea că două terenuri de tennis, cari ar fi putut fi amenajate cu uşurinţă, în eventualitatea unei disponibilităţi financiare, sunt şi acum neînchiriate.

In vremea de criză prin care trecem, un capital învestit acum câţiva ani cu uşurinţă, este enorm de greu de realizat.

Instalaţiile pe care setea de cultură în clădiri aliniate şi concentrate, le distrug fără a se uita în urmă, nu se mai pot reface.

Şi iată tennisul românesc — nici până acum nu prea strălucit, dar asupra căruia parcă începuse să adie o boare de prosperitate — greu ameninţat în însăşi existenţa lui. Căci aceşti începători, cari nu sunt încă fixaţi asupra punctului exact de unde trebuie ţinută racheta şi nu ştiu să facă diferenţa între «drive» şi «volée», aceştia sunt aşii de mâine. Şi dacă ei nu mai au posibilitatea de a exista, nu credem că un zeu binevoitor ne va dărui cu o generaţie spontană de campioni.

Apoi, cu un singur club în Capitală, emulaţia, — mediul de desvoltare al progresului — dispare şi ea.

ŞI FEDERAŢIA?

Şi atunci, forţat, ne întrebăm: Şi federaţia?

Se pare, într'adevăr, că există o federaţie. N'a acţionat, până în prezent, decât prin intermediu de clasamente buclucaşe şi de campionate deficitare.

Ce-ar fi dacă şi-ar părăsi letargia pentru o activitate ceva mai folositoare?

Dacă ar căuta un teren, dacă s'ar pune de acord — financiarmente — cu cluburile desmoştenite, dacă ar amenaja «ground»-uri proprii, pe care să le cedeze, printr'o modalitate oarecare — chirie, întreţinere şi cotizaţii, locaţiune scurtă, etc. — unor grupuri de sportivi care n'ar cere decât aceasta, spre a se constitui?

Credem că ar fi o soluţie.

In tot cazul, ceva trebuie făcut.

Un sport cu atâta răsunet internaţional — Cupa Davis nu-i decât un exemplu — nu poate fi lăsat să piară de dragul clădirii ce se ridică pe Bulevard, în mijlocul dărâmăturilor unei activităţi prospere de zece ani, clădire pe care — dacă arhiteciuiă pe calapodul celei din faţa statuei lui Mihai Viteazul — o bănuim duşmană bunului gust şi sănătăţii.

GHE-ŢAR

Intre este şi a fost...

Primăvara care s'a instaurat, impune reluarea activităţii.

Footballul a şi început. Boxul va continua. Şi vor intra pe rând, apoi, în arenă, şi celelalte sporturi: rugby, ciclism, nataţie...

— Plus motociclismul! ne sugerează cineva.

Motociclismul, sport?

Iată o întrebare care necesită câteva rânduri de subliniere necesară. Este motociclismul sport? Bine înţeles că da. Nu însă aşa cum a fost organizat la noi în ultimul timp. Nu aşa cum — pe temeiul succesului pe care l-a repurtat la început — a fost transformat apoi într'un fel de «zidul morţii» depe creasta căruia — călare pe preşedinţie — «dictatorul rateurilor» s'a cramponat anul trecut să ne prezinte toate răsuflăturile depe continent, sub titlul de campioni.

Incontestabil că motociclismul este sport. Cine a contestat? Cine ar putea să conteste?

Este sport însă, atâta timp cât nu derapează din ţarcul preceptelor atletice. Cât timp nu este transformat într'o baracă de negustorie sportivă pe zidurile căreia afişe interminabile să anunţe pentru a nu ştiu câtea oară revanşa dintre (veşnicul) Sokoloff şi Cantacuzino, iar înăuntru — pentru 40 de lei intrarea — să ţi se servească răsuflături motocicliste şi praf. Foarte mult praf.

Am susţinut cu convingere mişcarea motociclistă, dela noi. O vom susţine încă. Atâta timp însă, cât va fi motociclism. Atâta timp cât oficialii Moto Clubului — nu i-am identificat încă pe toţi — vor fi pătrunşi de un mai convins spirit de sportivitate decât de negustorie, care să le dea posibilitatea la sfârşitul anului să insereze altceva în bilanţ decât cheltueli, în convorbirile telefonice cu străinătatea. (E şi natural, când trebuie să vorbeşti cu Africa de Sud sau Oceania pentru angajarea hipervedetei Tela sau alţi ejusdem farinae).

Atâta timp cât, aduşi pe velodrom de tam-tamul unei reclame deşănţate, spectatorii nu se vor mai întreba la sfârşit, nedumeriţi:

— Pă ce dădui banii nenişorule?

Atâta timp cât se va face la velodrom sport. Nu reeditări de revanşe de circ, cari să justifice întrebarea: este motociclismul sport?

Este, bine înţeles. La noi însă, reeditează anecdota profesoarei care — sluţită de vârstă — întreabă pe un elev:

— La ce timp este propoziţiunea: sunt frumoasă:

— La trecut! îi răspunde elevul candid.

Motociclismul este sport. La noi, a fost. Dar va mai fi încă...

SFINX

SPORTUL LA TRIBUNA

In ciclul de conferinţe, organizat de Pen club, apreciatul literat, d. Basarabescu a vorbit Miercuri despre «Literatura Sporturilor şi Sportul Literar».

Bine cunoscutul nuvelist nu s'a sfiit, dintru început, să se declare sportiv, amintind cu această ocazie câteva momente din tinereţe, care îi dau dreptul să nu se considere drept prozelit convins.

Aceasta nu-l împiedecă să mărturisească înverşunarea care o poartă literaturei sportive. Să fim înţeleşi, Domnia sa înţelege prin literatura sporturilor, cronicele sportive ale ziarelor.

In sprijinul afirmaţiilor sale că literatura noastră a fost împănată cu prea multe expresii sportive, începe prin a cita o serie de titluri înserate în cotidiane.

Arată apoi în câteva cuvinte că această stare îngrijorătoare nu este numai la noi, ci chiar în Anglia.

Concluzie care nici nu merită cinstea de a fi combătută.

Conferinţa d-lui Basarabescu nu a fost ceeace majoritatea ne aşteptam şi aceasta nu pentru motivul că ironiile sale — foarte ades, deplasate — ar fi atins susceptibilităţile noastre de sportsmeni.

Conferenţiarul a păcătuit prin aceia că a redus literatura sporturilor la articole şi informaţiuni de ziare.

Ori sportul posedă pagini de adevărată literatură.

Ne aşteptam că atunci când vorbea de scriitori francezi să pomenească numele unui: Montherlant, Duebech, Braga, talentati scriitori, toţi convinşi sportivi care au dat literaturii franceze minunate opere.

D. Basarabescu nu a vorbit nimic despre ei deşi titlul conferinţei era: «Literatura Sporturilor». Iată pentru care motiv nu ne-a putut mulţumi conferinţa de Miercuri.

In ajunul marilor evenimente dela Budapesta

Capitala Ungariei se pregăteşte pentru campionatele europene de box amator

Mare animaţie printre susţinătorii români ai echipei noastre naţionale

Budapesta şi-a făcut o faimă de pe urma căreia a ştiut întotdeauna să tragă foloase materiale însemnate. Şi-a creiat, anume, faima oraşului care ştie să pună la punct fără nici o greşală, cele mai mari competiţii sportive internaţionale.

DUMITRU IORDANESCU
din echipa noastră naţională

De câte ori Budapesta găzduieşte un mare eveniment sportiv, de atâtea ori este prilej pentru întreaga Europă de a-l comenta pe toate feţele şi, mai ales, de a-i urmări — dela distanţă, bineînţeles — desfăşurarea.

In această ordine de idei se încadrează cu o amploare adequată, campionatele europene de box amator, cărora capitala Ungariei le va da adăpostire în intervalul dela 11 la 17 Aprilie.

PREGATIRI EXTRAORDINARE

Budapesta nu găzduieşte anul acesta pentru prima oară un campionat european de box amator. Campionatul de acum doi ani a fost organizat tot în capitala Ungariei şi a repurtat atunci un succes extraordinar, care a rămas viu în memoria celora cari au concurat, cât şi a numeroşilor spectatori veniţi special din toate centrele importante ale Europei.

Succesul de atunci, este un mare stimulent pentru organizarea de acum. Federaţia ungară de box care dirijează desfăşurarea technică a disputelor, are în primul rând să facă faţă unui public extrem de pretenţios. Publicul ungar nu admite organizări cari nu au chezăşia celui mai deplin succes, aşa că, pentru campionatele din Aprilie se fac pregătiri cu adevărat extraordinare. Toată Budapesta, care, orice s'ar spune, nu prea duce dorul manifestaţiunilor sportive de mare anvergură, discută în jurul evenimentului, a cărui amploare va întrece cu mult cele mai optimiste aşteptări.

O AFLUENŢA NEAŞTEPTATA DE SPECTATORI STRAINI

Budapesta este o mare metropolă, care găzduieşte cu diverse prilejuri, sportive sau nu, foarte numeroşi călători şi spectatori de pretutindeni. Câteva mii de noui vizitatori, găzduiţi de marile şi elegantele hoteluri trec neobservaţi în imensitatea acestui oraş de un pitoresc fermecător. Pentru campionatele cari se apropie însă, hotelurile au fost asaltate încă de foarte multă vreme, pentrucă fiecare ţară participantă la competiţiune îşi trimite echipa naţională însoţită de un compact grup de susţinători, cari înţeleg astfel să sprijine în mod efectiv culorile ţării respective. Din Italia mai ales, vor veni câteva mii de spectatori. Celelalte ţări au făcut de asemeni numeroase reţineri din timp aşa că una din problemele cele mai importante pentru cei cari vor veni pe cont propriu va fi fără îndoială cea a găzduirii.

ANIMAŢIE MARE PRINTRE SUSŢINATORII ROMANI

La Bucureşti, activitatea în vederea participării noastre la Budapesta a fost, după cum se ştie, din cele mai prodigioase. Selecţionarea echipei reprezentative a României s'a făcut în spaţiul unei întregi serii de reuniuni şi s'a desăvârşit după o agitaţie de culise neobişnuită în analele pugilismului românesc. Susţinătorii boxului nostru amator, vor pleca la Budapesta după cum se ştie cu excursia pe care o organizează special în acest scop «Gazeta Sporturilor». In ultimile zile, concomitent cu pregătirile cari se fac pentru scopuri similare în celelalte ţări participante, se observă şi la Bucureşti o augmentare a interesului susporteurilor echipei naţionale de box amator. Biroul special amenajat în redacţia ziarului nostru, este aproape asaltat de cei cari ţin să fie faţă la marile dispute. Primim de asemeni numeroase cereri din provincie, ceiace denotă că boxul amator a început să fie urmărit cu vădit interes în toate colţurile ţării.

Ceiace nu poate decât să ne bucure, cu atât mai mult cu cât faptul acesta este semnul unui început de solidă popularizare a boxului românesc.

Nu-i mai puţin adevărat însă că «Gazeta Sporturilor» a ştiut şi de data aceasta, ca şi cu prilejul primei excursiuni organizate la Budapesta, să pună la îndemâna cetitorilor săi posibilitatea unui voiaj agreabil şi — mai ales — foarte puţin costisitor.

Lămuriri pentru un cititor

Un cetitor, dintre aceia cărora le place să pătrundă firea lucrurilor, ne întreba deunăzi: «dece, mă rog, când preţurile de intrare la spectacole scad văzând cu ochii, cluburile de football, din contra, le menţin pe cele vechi sau ceeace e mai curios, le şi scumpesc?» *N'am putut, evident, să dăm răspunsul solicitat, pentrucă şi noi ne găseam în aceiaşi derutantă dilemă. Intrebarea însă, pusă de un om cu bunul simţ destul de pipăibil, merita totuşi oboseala noastră, adică oboseala unor investigaţii în locuri competente, pentrucă în cadrul economiei politice nu i-am putut dibui măcar un început de răspuns echitabil Şi am cerut, aşa dar, consiliile unui om înzestrat cu toate calităţile necesare pentru a da o rezoluţie oarecare problemei. Le-am cerut unui proprietar de teren. Şi asta pentrucă n'am găsit altcuiva să ne adresăm şi apoi, pentrucă am preferat să punem în directă legătură părţile.., în litigiu.*

Răspunsul sună cam aşa: «nu există preţ unitar în materie de footbal. Fiecare club îl fixează proporţional cu gradul de atracţie pe care crede că-l exercită asupra publicului său obişnuit. Dacă totuşi unele cluburi fixează preţuri de intrare mai mari decât i-ar permite acest criteriu, apoi vă rog să credeţi că nu o fac din dorinţa unor câştiguri fabuloase. Ci pentru a recupera într'o oarecare măsură paguba cauzată de gratuităţile acordate adesea peste capul cluburilor, unui număr imens de fericiţi ai soartei»...

In această materie găsim necesar să facem şi noi o scurtă complectare, mai ales că ea va întregi răspunsul pe care-l datorăm cetitorului nostru. Recunoaştem anume, îndreptăţirea obiecţiunilor proprietarilor de teren în ceeace priveşte abuzul care se face cu gratuităţile. Federaţia şi organele sale în subordine, acordă cărţi de liber acces pe terenurile de football mai multor categorii de oameni: ziariştilor, oficialilor federali, medicilor sportivi, foştilor internaţionali şi persoanelor cari au adus cândva însemnate servicii footballului. Aceste categorii primesc însă gratuităţile după norme diferite. Unele cu mai mare înlesnire, altele cu mai puţină. Cert este însă că cele mai mari dificultăţi, triajul cel mai sever şi refuzurile cele mai frequente se fac categoriei celei mai îndreptăţite să beneficieze de avantajul gratuităţii: ziariştilor. Pentru celelalte categorii însă s'a arătat întotdeauna o bunăvoinţă excesivă, aşa că era dejuns să posezi diploma de doctor în medicină, sau să-ţi recunoşti merite deosebite în domeniul footballului, pentruca să ţi se pună la dispoziţie cărţulia roşie, care devenise în ultima vreme spaima proprietarilor de teren.

Există apoi o categorie de oameni cu mania biletelor de favoare. Nu ţiec pe la cassă să-i tai, deşi au adesea mijloace de zeci de ori mai mari decât plătitorii cari se înghesue şi asudă pentru achiziţionarea unui bilet. Orgoliul de a nu sta la rând cu vulgul şi de a trece în ochii celorlalţi drept intim al marilor conducători, creiază o categorie de gratuităţi mai numeroasă chiar decât cea a cărtuliilor roşii federale. Şi, în ultimă instanţă, gratuităţile, dolosive: şomeurii cari înşeală vigilenţa organelor de pază, cari sar gardul sau cari privesc matchurile din pomii împrejmuitori ai terenurilor...

Când aşa dar, aproape o treime din cei cari asistă la matchurile de football sunt neplătitorii, mijloacele de apărare.. fiscală ale proprietarilor de club par, oarecum, îndreptăţite. Pentrucă sunt şi mai lesne de pus în aplicare şi mai sigure. Neplătitorii, se ştie doar, renunţă la orice, numai la favoruri, nu.

Asta nu înseamnă însă că sistemul trebue continuat la infinit, pentru că şi răbdarea celor ce plătesc are o limită. Şi când vor reacţiona aceştia, neplătitorii de azi vor trebui să plătească întreit pentru a realiza echilibrul bugetar al cluburilor. Ceeace, desigur, nu se va întâmpla niciodată...

Cetitorul nostru are acum toate lămuririle necesare.

L. ROŞIANU

Marile întâlniri de rugby

România-Italia

Domnul Tanoviceanu va perfecta tratativele

Proectul datorat d-lui G. Nicola a fost perfectat prin tratativele contelui Theo Rossi, conducătorul rugbyului italian.

Astfel, în ultima corespondenţă asupra acestui turneu se ceruse palmaresul echipei noastre naţionale. Ori cum acest palmares are suficiente puncte onorabile, mai ales faţă de calitatea rugbyului italian, s'a ajuns la un acord perfect asupra unei duble întâlniri în primăvara acestui an, prima la 29 Aprilie la Roma şi revanşa la Bucureşti între 10 şi 15 Iunie.

Domnul Tanoviceanu, profitând de o călătorie pe care o întreprinde în capitala Italiei, va perfecta aceste tratative. Suntem informaţi că F. R. R.-ul i-a dat depline puteri în acest sens.

Ştiut fiind că d. Tanoviceanu, a reprezentat România şi la congresul din Torino, cu care ocazie a stabilit relaţii din cele mai amicale cu preşedintele federaţiei italiene, acest fapt i-a uşurat mult perfectarea turneului echipei naţionale în Italia.

Cum până la prima întâlnire, internaţională, echipa naţională va avea ocazia să facă un match cu Cheminaux de L'Etat, sub titulatura „Reprezentativa Bucureşti" este sigur că nu ne vom putea plânge de lipsa unei bune pregătiri.

Din informaţiile culese de noi, selecţionabilii vor fi supuşi unor antrenamente speciale. Astfel Biuroul Regional a fixat două zile (Joi) pentru stabilirea unei formaţii definitive.

Se pare că selecţioneurii s'au oprit asupra următorilor jucători, cari vor forma un lot de 30 pentru stabilirea formaţiei definitive: M. Valter şi Tudor Florian pentru postul de fundaşi; Tudor Ioan, Virgil Ioan Gh. Sterian şi Pană pentru treisfert aripă; Camil Ioan, Nicu Anastasiade, Ion Popa, Florea şi Sadoveanu pentru centrul liniei de atac; Chrissoveloni la deschidere; Chiriţă Alexandrescu la grămadă, Gogu Sfetescu, slt. Ionescu, Bărbulescu, Virgil Anastasiade, C. Vasilescu şi Moscu pentru linia treia; Gică Dumitriu, Paul Florian, Mărăşescu, Mateescu şi Caracaş pentru linia doua; St. Bârsan, Tarabega, Fântâneanu şi Kurtzbauer pentru linia I iar Gică Wirt, Badea Niculescu şi Polizu pentru postul de taloneur.

Un lot deajuns de impresionant, care supus unui serios antrenament şi unei judicioase selecţionări va putea da un „15" capabil de rezultate din cele mai măgulitoare pentru rugbyul românesc.

R. V.

Incepând de Luni 19 Martie, ziarul nostru îşi reia apariţia regulată de 3 ori pe săptămână, adică *Luni, Miercuri şi Vineri*.

Numărul viitor al *«Gazetei Sporturilor»* va apare *Luni la ora 5 dimineaţa*